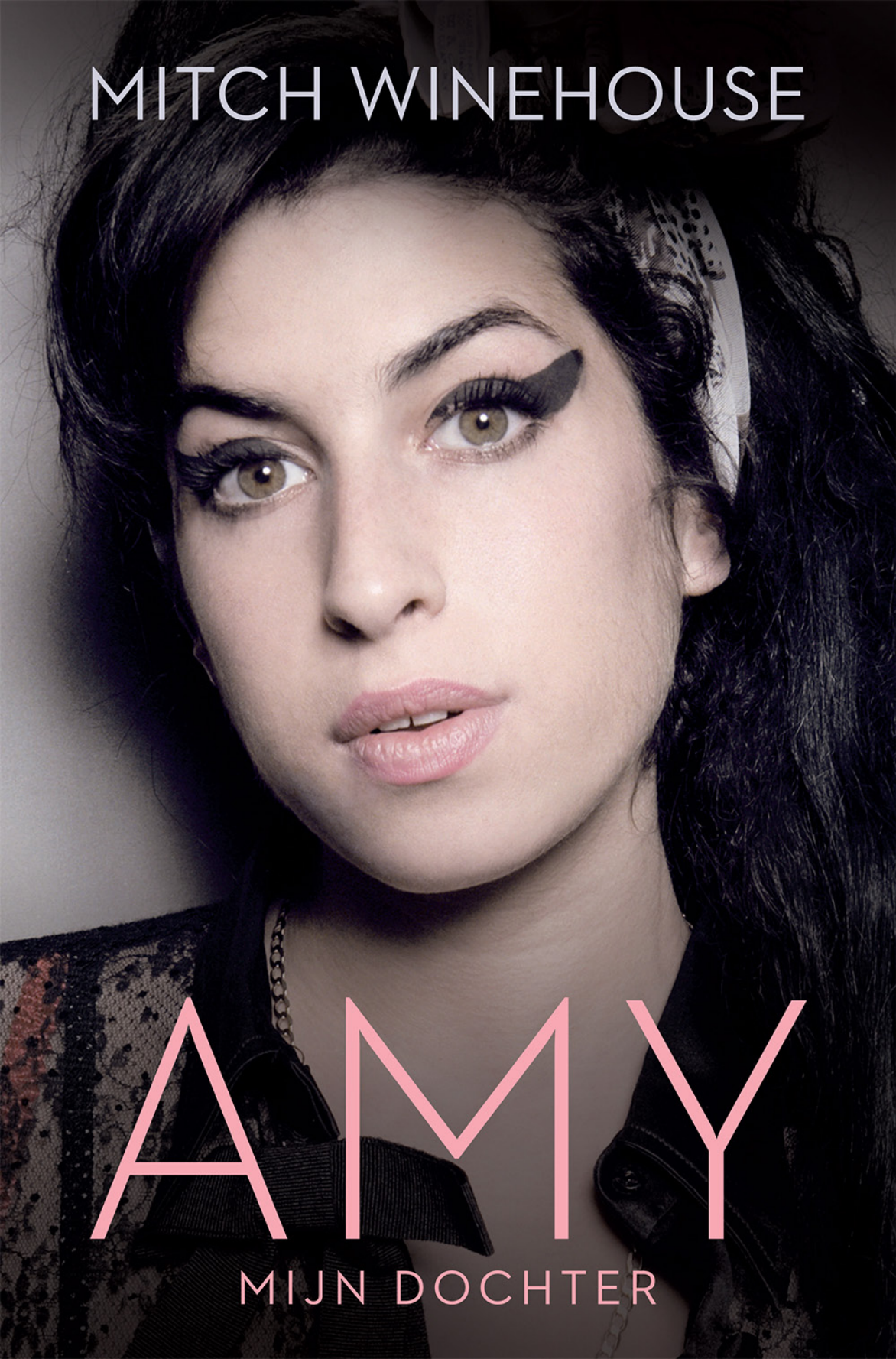

A close-up portrait of Amy Winehouse. She has dark, voluminous hair with a white headband featuring a leopard print pattern. She is looking directly at the camera with a slight, enigmatic smile. Her makeup is iconic, featuring thick, dark, winged eyeliner and large, dark, feathered false eyelashes. Her lips are painted a soft pink. She is wearing a dark, patterned top with a large black bow at the neckline. The background is a neutral, light gray.

MITCH WINEHOUSE

AMY

MIJN DOCHTER

Over het boek

Ik droom ervan om heel beroemd te zijn. Dat ik op het podium sta. Dat wil ik al mijn hele leven. Ik wil dat als mensen mijn stem horen een paar minuten hun problemen vergeten. Ik wil dat mensen zich mij herinneren als actrice en als zangeres, en door mijn uitverkochte concerten en musicals op West End en Broadway.

Amy Winehouse, 12 jaar

Aanmelding voor de Sylvia Young Theatre School

Amy, mijn dochter is het openhartige en liefdevolle verhaal van een vader die zijn dochter verliest. Een getalenteerde vrouw die veel te jong is gestorven, maar een erfenis achterlaat die generaties lang zal voortduren

Amy's familie, vrienden en fans rouwden op 23 juli 2011, toen het tragische nieuws naar buiten kwam dat deze opmerkelijke en bijzondere vrouw er niet meer was. Fans over de hele wereld hadden hun idool verloren, een diepbedroefde familie had hun Amy verloren. Naast het verdriet bracht deze gebeurtenis ook veel vragen naar boven over haar publieke strijd met drugs en alcohol. Hoe kon een zangeres met zoveel soul zo jong sterven?

Vader en vertrouweling Mitch Winehouse geeft een intiem inkijkje in het leven van Amy. Hij zet een portret neer van Amy, met alle personen en gebeurtenissen die haar gevormd hebben: van een ondeugende kindertijd tot de verhalen van haar oma over de Jazz Age en de nummers van Frank Sinatra die thuis werden gezongen. Mitch beschrijft hoe ze haar unieke sound ontwikkelde die onvergetelijke nummers heeft opgeleverd als *You Know I'm No Good*, *Rehab* en *Back To Black*.

Er zijn vele manieren om Amy Winehouse te omschrijven – een talent, een bron van inspiratie, een icoon – maar het zijn de humor, charme en levenslust die haar onsterfelijk hebben gemaakt in de harten van vele muzikliefhebbers.

Over de auteur

Mitch Winehouse is geboren en getogen in Londen, waar hij heeft gewerkt als zakenman, verkoper en taxichauffeur. Hij bracht zijn dochter Amy groot met de liefde voor muziek en gaf in 2010 zijn eigen jazzalbum uit, *Rush of Love*. Mitch besteedt zijn tijd tegenwoordig aan de Amy Winehouse Foundation.

De Amy Winehouse Foundation is ontstaan ter nagedachtenis aan Amy om instellingen te steunen die zich richten op jonge mensen die worstelen met een ziekte, handicap, financiële moeilijkheden of verslaving.

www.amywinehousefoundation.com

De non-fictienieuwsbrief

Bent u geïnteresseerd in populaire psychologie, current affairs, human interest, verhalende non-fictie of regionale geschiedenis? In deze nieuwsbrief vindt u informatie, interessante aanbiedingen, acties en extra's over alle non-fictie-uitgaven van A.W. Bruna Uitgevers.

U kunt zich aanmelden voor de nieuwsbrief via onze website www.levboeken.nl.

Oorspronkelijke titel

Amy, my daughter

© 2012 Mitch Winehouse

Vertaling

Jolanda te Lindert

Bewerking Nederlands omslag

Pinta Grafische Producties

Auteursfoto

© Randall Koral

Foto voorplat

© Elina Kechicheva / Contour by Getty Images

Foto achterplat

© Film Magic / Getty Images

© 2012 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

ISBN paperback 978 94 005 0181 2

ISBN e-book 978 90 449 6852 1

NUR 661

www.vipboeken.nl

MITCH WINEHOUSE

AMY

MIJN DOCHTER

2012
Utrecht

AMY'S VROEGE JEUGD

Vanaf het allereerste begin was ik gek op mijn nieuwe dochter en vond ik vrijwel niets anders nog belangrijk. In de dagen voor Amy's geboorte was ik ontslagen, kennelijk omdat ik had gevraagd of ik vier dagen vrij mocht voor de geboorte van mijn dochter. Maar zodra Amy er was, leken al die zorgen te verdwijnen. Ondanks het feit dat ik geen baan had, kocht ik een jvc-videocamera. Hij kostte bijna 1.000 pond; Janis was daar niet echt over te spreken, maar dat kon me niets schelen. Ik heb urenlang video-opnamen gemaakt van Amy en Alex, en die heb ik nog steeds.

Alex zat uren bij haar wiegje op wacht. Ik ging een keer 's avonds laat naar haar slaapkamer en zag dat Amy klaarwakker was en Alex op de grond lag te slapen. Geweldige bewaker, die broer van haar. Ik was een zenuwachtige vader en ik keek vaak even in haar wiegje om te zien of ze in orde was. Toen ze nog een baby was, lag ze een keer naar adem te happen. Ik schreeuwde: 'Ze ademt niet goed!' Janis vertelde me dat alle baby's dat soort geluidjes maken. Ik was er nog steeds niet gerust op, dus pakte ik Amy op... waarna ze niet meer in slaap viel. Maar ze was een gemakkelijke baby en het duurde niet lang voordat ze de hele nacht doorsliep. Dan sliep ze vaak zo vast dat Janis haar wakker moest maken om haar een voeding te geven.

Op haar eerste verjaardag leerde Amy lopen en vanaf dat moment hadden we onze handen vol aan haar. Ze was heel onderzoekend en als je haar niet continu in de gaten hield, ging ze op onderzoek uit. Gelukkig hadden we wat hulp: mijn moeder en stiefvader, en ook de meeste andere leden van mijn familie, leken er elke dag te zijn. Het gebeurde weleens dat ik laat

thuishkwam van mijn werk en dat Janis dan zei dat zij mijn avondeten hadden opgegeten.

Janis was een geweldige moeder, en is dat nog steeds. Dankzij haar konden Alex en Amy al voordat ze naar school gingen lezen en schrijven. Als ik thuiskwam en hoorde dat ze boven waren, liep ik zachtjes de trap op en bleef ik even voor hun slaapkamerdeur staan om naar hen te kijken. Dan las Janis hun voor en de kinderen zaten met grote ogen aan weerszijden van Janis, benieuwd naar hoe het verhaal zou aflopen. Dit was hun qualitytime en daar had ik graag deel van uitgemaakt.

Als ik 's avonds pas om tien of elf uur thuiskwam, maakte ik hen soms wakker om hun welterusten te wensen. Dan liep ik hun kamer binnen, gaf een schopje tegen hun wieg of bed, zei 'O, ze zijn wakker', en dan tilde ik ze er even uit om hun een knuffel te geven. Janis werd dan altijd woedend, terecht, natuurlijk.

Ik was een vader die veel met zijn kinderen deed, maar ik hield meer van wilde spelletjes dan van verhalen voorlezen. Alex en ik speelden voetbal en cricket in de tuin, en dan wilde Amy meedoen. 'Dad! Dad! Geef mij de bal!' Als ik hem dan naar haar toe gooide, pakte ze hem op en smiet hem over het hek.

Amy was gek op dansen. Dan zette ik haar voeten op de mijne, zoals de meeste vaders weleens met hun dochtertje doen, hield haar handen vast en dan dansten we door de kamer. Maar Amy vond het het fijnst als ik haar rondzwaaide, want ze genoot van het gevoel van desoriëntatie dat ze daarvoor kreeg. In fysiek opzicht kende ze geen angst, ze klom hoger dan me lief was of klauterde over de stangen van het klimrek in het park. Ze speelde ook graag binnen: ze was gek op haar Cabbage Patch-poppen. We moesten van haar zelfs de 'adoptiecertificaten' opsturen die bij de poppen hoorden, en als Alex haar goed kwaad wilde maken, bond hij de poppen aan elkaar vast.

Als ik vroeg thuiskwam, las ik de kinderen voor, altijd een van de Noddy-boeken van Enid Blyton. Amy was dol op de 'Noddy-quiz'.

Ze vroeg dan: 'Daddy, welke kleren droeg Noddy toen hij Grootoor ontmoette?'

Dan deed ik net of ik even moest nadenken. 'Droeg hij zijn rode trui?'

Dan zei Amy: 'Nee.'

Ik zei dan dat ik dat een heel moeilijke vraag vond en erover moest naden-

ken. 'Droeg hij zijn blauwe muts met dat belletje eraan?' Weer nee. Dan knipte ik met mijn vingers. 'Ik weet het! Hij droeg zijn blauwe korte broek en zijn gele sjaal met die rode stippen.'

'Nee, Daddy, echt niet.'

Dan gaf ik het op en vroeg of Amy me wilde vertellen welke kleren hij droeg. Voordat ze antwoord kon geven, zat ze al te giechelen. 'Hij droeg helemaal niets, hij was... bloot!' En dan sloeg ze haar hand voor haar mond om haar hysterische lachje te smoren. Hoe vaak we dit spelletje ook speelden, het verliep altijd op dezelfde manier.

Bij ons was het niet zo dat de televisie altijd maar aanstond. Er stond wel altijd muziek op, ik liep vaak te zingen of we lieten de kinderen voor ons optreden. Nadat ik hen had aangekondigd, klapte Janis in haar handen en dan begonnen ze te zingen. Nou ja, zingen... Alex kon niet zingen, maar hij deed wel altijd zijn best, en Amy's enige doel was harder zingen dan haar broer. Ze hield er duidelijk van om in de schijnwerpers te staan. Alex verveelde zich al snel en ging dan iets anders doen, maar Amy bleef zingen, zelfs nadat we hadden gezegd dat ze haar mond moest houden.

Ze was gek op het spelletje dat ik vaak met haar speelde, meestal als we in de auto zaten. Dan begon ik een liedje te zingen en dan zong zij het laatste woord.

'Humpty Dumpty sat on the...'

'... WALL.'

'... Humpty Dumpty had a great...'

'... FALL.' Daar konden we maar geen genoeg van krijgen.

Nadat Amy een platenspeler met kinderliedjes had gekregen, was dat lange tijd het enige wat je uit haar kamer hoorde. Ze had een xylofoon en leerde zichzelf – langzaam en moeizaam – 'Home On The Range' spelen. Het geluid galmde door het hele huis – *plink, plink, plink* – en dan wenste ik dat ze de juiste noten op het juiste moment aansloeg; het was afschuwelijk om ernaar te moeten luisteren.

Ondanks haar charme was 'Amy, rustig aan!' waarschijnlijk de meest gehoorde zin in ons huis toen ze nog klein was. Ze wist gewoon nooit van ophouden. Zodra ze begon te zingen, bleef ze zingen. En als zij niet het middelpunt van de belangstelling was, bedacht ze wel een manier om dat wel te zijn, soms ten koste van Alex. Op het feestje voor zijn zesde verjaardag voerde Amy, toen drie, al dansend en zingend een geïmproviseerde

show op. Daar was Alex natuurlijk niet blij mee en voordat we hem konden tegenhouden goot hij zijn limonade over haar heen. Amy barstte in tranen uit en rende huilend de kamer uit. Ik brulde zo hard tegen Alex dat ook hij huilend de kamer uit rende. Na afloop van het feestje zat Amy op de keukenvloer te mokken en wilde Alex niet uit zijn kamer komen.

Ondanks dit soort scènes hadden Alex en Amy een bijzonder sterke band en dat bleef zo, zelfs toen ze ouder werden en hun eigen vriendenkring hadden.

Amy deed alles om aandacht te krijgen; ze was ondeugend, brutaal en moedig. Kort na Alex' verjaardagsfeestje nam Janis Amy mee naar het Broomfield Park, vlak bij ons huis, en raakte haar kwijt. Janis belde helemaal in paniek naar mijn werk en vertelde me dat Amy zoek was. Ik reed zo snel mogelijk naar het park, ontzettend ongerust. Toen ik daar aankwam, was de politie er ook al. Ik bereidde me voor op het ergste: ik had me al in mijn hoofd gehaald dat ze niet zoek was, maar ontvoerd. Mijn moeder en mijn tante Lorna waren er ook en iedereen was op zoek naar Amy. Het was al gauw duidelijk dat Amy niet in het park was en de politie zei dat we maar naar huis moesten gaan. Dat deden we. Vijf uur later, Janis en ik zaten vreselijk te huilen, ging de telefoon. Het was Ros, een vriendin van mijn zus Melody. Amy was bij haar. Goddank.

Wat er was gebeurd, was heel kenmerkend voor Amy. Ros was met haar kinderen in het park. Amy haar had gezien en was naar haar toe gerend. Natuurlijk vroeg Ros haar waar haar mammië was en toen had Amy haar, heel ondeugend natuurlijk, verteld dat haar moeder naar huis was gegaan. Daarom nam Ros Amy mee naar huis, maar in plaats van ons te bellen, belde ze Melody, die lerares was. Ros kreeg haar niet te pakken, maar liet op de school het bericht achter dat Amy bij haar was. Toen Melody hoorde dat Ros op Amy paste, vond ze dat niet vreemd; zij kon natuurlijk niet weten dat Amy zoek was. Toen ze thuiskwam en hoorde wat er gebeurd was, trok ze haar conclusies en een kwartier later kwam Melody binnen met Amy en ik begon weer te huilen. 'Niet huilen, Daddy, ik ben nu thuis,' zei ze.

Helaas leek Amy niets geleerd te hebben van die ervaring. Een paar maanden later nam ik de kinderen mee naar het winkelcentrum Brent Cross in Noordwest-Londen. In de John Lewis-winkel was Amy opeens verdwenen. Het ene moment was ze er nog en het andere was ze weg. Alex en ik

zochten in de onmiddellijke omgeving – hoe ver kon ze zijn gekomen? – maar ze was nergens te zien. Daar gaan we weer, dacht ik. En deze keer is ze natuurlijk echt ontvoerd.

We doorzochten een groter gebied en toen we langs een kledingrek met lange jassen liepen, kwam ze tevoorschijn: 'Boe!' Ik was woedend, maar hoe kwader ik werd, hoe harder ze lachte. Een paar weken later deed ze het weer. Deze keer liep ik meteen naar de lange jassen, maar daar was ze niet. Ik doorzocht alle kledingrekken, maar geen Amy. Ik begon echt ongerust te worden, toen een stem via de luidsprekers zei: 'We hebben hier een meisje dat Amy heet. Als u haar kwijt bent, kom dan alstublieft naar de klantenservice.' Ze had zich ergens anders verstopt en was me echt kwijtgeraakt, waarna iemand haar naar een personeelslid had gebracht. Ik zei tegen haar dat ze zich niet weer mocht verstoppen en niet weer mocht weglopen. Ze beloofde dat ze het niet meer zou doen en daar hield ze zich aan. Bij haar volgende serie practical jokes trok ze echter meer publiek.

Toen ik nog klein was, verslikte ik me een keer in een stukje appel en mijn vader raakte in paniek. Dus toen Alex zich een keer in zijn eten verslikte, raakte ik ook in paniek en stak mijn vingers in zijn keel om het stukje eten eruit te halen. Het duurde niet lang voordat Amy het 'stikspelletje' begon te spelen. Op een zaterdagmiddag waren we aan het winkelen in Selfridges, in Oxford Street in Londen. Het was heel druk in de winkel. Opeens liet Amy zich op de grond vallen en begon te hoesten met haar handen tegen haar keel gedrukt. Ik wist dat ze niet echt bijna stikte, maar ze voerde zo'n goed toneelstukje op dat ik haar over mijn schouder gooide en snel vertrok. Daarna 'stikte' ze overal, bij vrienden thuis, in de bus, in de bioscoop. Op een bepaald moment negeerden we haar gewoon, waarna het was afgelopen.

Hoewel ik in Noord-Londen ben geboren, heb ik mezelf altijd als een East Ender beschouwd: een groot deel van mijn jeugd bracht ik door bij mijn grootouders Ben en Fanny Winehouse in hun appartement boven Ben the Barber, zijn kapperszaak, in Commercial Street, of bij mijn andere grootmoeder Celie Gordon in haar huis in Albert Gardens, allebei in het hart van East End. Ik ging zelfs in East End naar school. Mijn vader was herenkapper, mijn moeder dameskapster en ze werkten allebei in de zaak van mijn grootvader. Voordat ze naar hun werk gingen, brachten ze mij eerst naar de Deal Street School.

Amy en Alex waren gefascineerd door East End, zodat ik er vaak met hen naartoe ging. Ze vonden het heerlijk als ik hun verhalen vertelde over onze familie en die verhalen kwamen tot leven als ze zagen waar ze hadden gewoond. Amy vond het leuk als ik vertelde over mijn weekends als kleine jongen in East End. Elke vrijdag ging ik met mijn vader en moeder naar Albert Gardens, waar we dan tot zondagavond bleven. Het huis was dan bomvol: oma Celie, overgrootmoeder Sarah, oudoom Alec, oom Wally, oom Nat en de tweelingzus van mijn moeder, tante Lorna. En alsof dat nog niet genoeg was, woonde er ook nog een overlevende van de Holocaust op de bovenste verdieping: Izzi Hammer; hij overleed in januari 2012. Het weekend in Albert Gardens begon altijd met het traditionele joodse vrijdagavondndiner: kippensoep en vervolgens gegrilde kip, gebakken aardappels, bonen en wortels. Het nagerecht was *loksben*-pudding, van gebakken pasta met rozijnen. Ik kan me echt niet herinneren waar al die mensen sliepen, maar we vermaakten ons prima met dansen, zingen, kaarten, heel veel eten en drinken, en de af en toe luidruchtige discussie die zich vermengde met het gelach en het plezier van een grote gelukkige joodse familie. Het grootste deel van Amy's leven hielden we deze vrijdagavondtraditie in stand. Het was altijd een bijzondere tijd voor ons en in latere jaren zelfs een interessante test voor Amy's vrienden: dan bleek wie ze belangrijk genoeg vond om op een vrijdagavond uit te nodigen.

In het weekend bracht ik veel tijd met de kinderen door. Vanaf februari 1982, toen Alex bijna drie was, nam ik hem vaak mee naar voetbalwedstrijden – in die tijd mocht je kleine kinderen nog meenemen en op je schoot laten zitten – Spurs tegen West Bromwich Albion. Het was een keer ijskoud, zo koud dat ik eigenlijk niet wilde gaan, maar Janis trok Alex zijn gevoerde skipak aan, waarin hij twee keer zo groot leek en hij zich amper kon bewegen. Toen we er waren, vroeg ik hem of het goed met hem ging. Hij zei van wel. Ongeveer vijf minuten na de aftrap zei hij dat hij naar de wc moest. Het was een hele operatie om hem dat gevoerde skipak uit te trekken en daarna had ik nog eens tien minuten nodig om het hem weer aan te trekken. Toen we weer bij onze stoel kwamen, moest hij weer, zodat het allemaal opnieuw begon. Bij de rust zei hij: 'Daddy, ik wil naar huis, ik heb heimwee.'

Toen Amy een jaar of zeven was, nam ik haar een keer mee naar een voet-

balwedstrijd. Toen we thuiskwamen, vroeg Janis haar of ze zich had vermaakt. Amy zei dat ze het verschrikkelijk had gevonden. Janis vroeg waarom ze me niet had gevraagd haar naar huis te brengen en ze antwoordde: 'Daddy vond het leuk en ik wilde hem niet teleurstellen.' Dat was zo kenmerkend voor de jonge Amy, ze dacht altijd aan andere mensen.

Toen Amy vijf was ging ze naar de Osidge Primary School, waar Alex ook al op zat. Daar leerde ze Juliette Ashby kennen, die al gauw haar beste vriendin werd. Ze waren onafscheidelijk en zijn het grootste deel van Amy's leven goed bevriend gebleven. Haar andere goede vriendin op Osidge was Lauren Gilbert. Amy kende haar al doordat oom Harold, de broer van mijn vader, Laurens stiefgrootvader was.

Amy moest een lichtblauwe blouse en das dragen, met een trui en een grijze rok. Ze vond het leuk dat ze naar dezelfde school ging als haar grote broer, maar ze kreeg al gauw problemen. Elke schooldag had zomaar haar laatste kunnen zijn. Ze deed niet echt verschrikkelijke dingen, maar ze verstoorde de lessen en probeerde aandacht te trekken, zodat we altijd klachten kregen over haar gedrag. Ze wilde niet stil zijn tijdens de les, ze tekende poppetjes in haar boeken en ze haalde streken uit. Ze verstopte zich een keer onder het bureau van haar leraar en toen hij de klas vroeg waar Amy was, moest ze zo hard lachen dat ze met haar hoofd tegen zijn bureau klapte en naar huis moest worden gebracht.

Amy heeft een blijvende indruk gemaakt op haar lerares van groep twee, Miss Cutter (nu Jane Worthington), die me kort na Amy's dood schreef:

Amy was een levendig kind dat is opgegroeid tot een prachtige en getalenteerde vrouw. Ik kan me herinneren dat Amy het hart op de tong had. Als ze gelukkig was, wist iedereen dat, maar als ze van slag of ongelukkig was, wist iedereen dat ook. Het was wel duidelijk dat Amy uit een gelukkige en stimulerende familie kwam.

Amy was een slimme meid en als ze er belangstelling voor had kunnen opbrengen, zou ze het heel goed hebben gedaan op school. Maar om de een of andere reden kon het haar niet zoveel schelen. Ze was heel goed in rekenen en zo, maar op school ging het niet goed. Janis was uitzonderlijk goed in wiskunde en gaf de kinderen daar les in. Amy vond het toen ze op de basisschool zat al leuk om variatierekeningen en vierkantsvergelijkin-

gen te maken, dus eigenlijk was het niet zo gek dat ze de rekenlessen saai vond.

Maar ze had altijd belangstelling voor muziek. Ik had altijd muziek op staan, thuis en in de auto, en Amy zong met alles mee. Ze hield van big-band- en jazznummers, maar ook van r&b en hiphop, vooral van de Amerikaanse r&b-hiphopbands TLC en Salt-n-Pepa. Juliette en zij verkleedden zich vaak als de achtergrondzangeressen van Wham!, Pepsi & Shirlie, en zongen dan hun songs. Toen Amy een jaar of tien was, vormden Juliette en zij korte tijd de rap-act Sweet 'n' Sour – Juliette was Sweet en Amy was Sour. Er waren heel veel repetities maar, helaas, geen echte optredens.

Ik was een toegewijde echtgenoot en huisvader, maar toen Amy en Alex ouder werden, veranderde ik. In 1993 scheidde ik van Janis. Een paar jaar eerder vertrouwde een goede vriend, die getrouwd was, me toe dat hij een minnares had. Ik snapte niet hoe hij dat kon doen! Ik weet nog dat ik tegen hem zei dat hij een fantastische vrouw en een geweldige zoon had, en dat ik dus niet kon begrijpen waarom hij alles in de waagschaal zou stellen voor een affaire. Hij zei: 'Het is geen affaire. Als je de ware tegenkomt, dan weet je gewoon dat het goed is. Je begrijpt het wel als het jou ooit overkomt.'

Vreemd genoeg kwam ik in dezelfde situatie terecht. In 1984 had ik een nieuwe marketingmanager aangenomen, Jane, en we werden meteen verliefd op elkaar. Er was niets romantisch aan: Jane had een vriend en ik was gelukkig getrouwd. Maar er was echt iets tussen ons. Heel lang gebeurde er niets en toen uiteindelijk wel. Jane kwam al bij me thuis sinds Amy achttien maanden was en ze had Janis en de kinderen al heel vaak ontmoet. Ze weigerde tussen mij en mijn gezin te komen.

Ik hield van Jane, maar was nog steeds getrouwd met Janis. Dat is een situatie die niet eindeloos kan voortduren. Het was een afschuwelijk dilemma. Ik wilde bij Janis en de kinderen zijn, maar ook bij Jane. Ik was nooit ongelukkig geweest met Janis en we hadden een goed huwelijk. Sommige mannen die overspel plegen, hebben de pest aan hun vrouw, maar ik hield van de mijne. Zelfs als je je best deed kon je geen ruzie met haar krijgen: ze is zo'n lieve, opgewekte vrouw. Ik wist niet wat ik moest doen, want ik wilde niemand kwetsen, maar uiteindelijk wilde ik gewoon liever bij Jane zijn.

Ten slotte, in 1992, besloot ik Janis te verlaten. Ik zou wachten tot Alex het jaar daarop zijn bar mitswa zou doen en korte tijd daarna weggaan. Het moeilijkste vond ik het om het aan Alex en Amy te vertellen; ik vertelde hun dat we allebei van hen hielden en dat het niets te maken had met wat zij wel of niet hadden gedaan. Alex vond het verschrikkelijk – wie kan hem dat kwalijk nemen? – maar Amy leek het te accepteren.

Ik voelde me verschrikkelijk toen ik wegreed om bij Melody in Barnet te gaan wonen. Ik heb een halfjaar bij haar gelogeed voordat ik bij Jane in-
trok. Achteraf gezien was het laf van me dat ik de situatie zo lang heb ge-
rekt, maar ik wilde dat iedereen gelukkig bleef.

Gek genoeg zag ik de kinderen na mijn vertrek vaker dan daarvoor. Mijn vrienden dachten dat Amy weinig last had van de scheiding en als ik haar vroeg of ze erover wilde praten, zei ze: 'Jij bent nog steeds mijn papa en mama is nog steeds mama, dus waar zouden we over moeten praten?'

Ik begon hen te verwennen, waarschijnlijk omdat ik me zo schuldig voelde. Ik kocht zomaar cadeautjes voor hen, nam hen mee naar dure gelegenheden en gaf hun geld. Soms als ik een nieuw bedrijf aan het opzetten was en ik weinig geld had, nam ik ze mee naar de Chelsea Kitchen aan King's Road, waar ik voor maar 2 pond een maaltijd kon kopen. Jaren later vertelden de kinderen me dat ze liever daarnaartoe gingen dan naar de duurdere restaurants, vooral omdat ze wisten dat het me dan niet veel geld kostte.

Aan twee dingen kwam nooit een eind: mijn liefde voor hen en hun liefde voor mij.

Amy in een nadenkende stemming. Mijn verjaardagskaart in 1992.